

Előszó



A Remény városa 1902

Az ember fiatalkorában egyszerűnek látja a világot. Én a magam részéről úgy okoskodtam, hogy egy kis fegyelmen és némi erőfeszítésen túl nem sok minden kell a boldoguláshoz. Ha jól dolgozom, imádkozom, gyónok és lemondok a test kívánalmairól, a lelkem biztosan ragyogó utat talál a mennyországba. Ha pedig önnön szilárdságom mint fénylő csillag vezet – megkönnyítve a követendő utat –, a világegyetemben minden a helyére kerül. Végtére is a rend a mindenséget jelenti egy séker számára, márpedig én séker vagyok.

Pedig ha őszinték szeretnénk lenni, tudnunk kell, hogy nem a tökéletességre születünk. Akármennyire próbálunk is beleilleszkedni a mintába, itt húz, ott redőződik, mint egy rosszul megvarrt mellény, mi pedig kénytelenek vagyunk az öltések hiábavaló simítgatásával fárasztani magunkat. Én is jól ismerem ezt a küzdelmet, és most, hogy már megöregedtem, tudom, hogy ifjonti elképzeléseim az előrevezető útról alapvető félreértésen alapultak: azért hittem, hogy az élet egyszerű, mert saját magamat is egyszerűnek véltem. Mindkét tekintetben tévedtem.

Amit akkor nem tudhattam, az az, hogy még az olyan szilárd közösségekben is, mint az enyém, egyetlen eseményből is az egész életünket felkavaró zúrzavar támadhat. És bár amikor először hallottam róla, úgy tűnt, ennek az eseménynek mindössze annyi köze lehet a

mindennapi létemhez, mint egy távoli földön elhaló sóhajtásnak, kiderült, hogy 1837 augusztusában, azon a napon, amikor néhány fiatal nővér jelet kapott odaátrol, végérvényesen megváltozott minden.

A kapcsolatteremtés egy, az enyémtől távol eső településen történt, miután a helybéli tanár hirtelen meghalt váltólázban. Nevelőmet, Agnes nővért, aki egykor abban az egyházban élt és tanított, északra rendelték, a közösség elöljáróinak pedig gondoskodniuk kellett állandó helyettesről. Már hónapok óta távol volt, és mivel születésemtől fogva ő nevelt, hiányzott nekem. Akkoriban alig tízéves lehettem, és Agnes nővér volt az, akit leginkább az anyámnak érezhettem.

Egy gyerek gyűlölettel fogad mindent, ami megfosztja őt a szeretett személy figyelmétől, ezért úgy tekintettem az isteni kapcsolat csodájára – mert erről volt szó, nem másról –, mint egy betolakodóra, egy tolvajra. Amikor aztán visszakaptam a nővért, eltökélten próbáltam kiűzni a fejemből távollétének okát. Talán ezért nem tulajdonítottam nagy jelentőséget annak, amit ő látott. Természetesen már tisztában vagyok vele, milyen ostobák a gyermeki szenvedélyek, és hogy az ilyen makacs vakság nem tarthat örökké.

Mégis, akármennyire tagadtam is annak a különleges napnak a jelentőségét, a történet behálózott és összekötött minket, hívóket, a hír egyik közösségtől a másikig járt, míg már nem létezett olyan személy, aki ne tudott volna róla. A nővér maga mesélte el, mintha egy bibliai példázatról lett volna szó, amelynek a jelentésére még rá kell jönnünk. Valósággal ragyogott, ha csak felidézte annak a csodás napnak akár a legcsekélyebb részletét is. Hogyan lehelte be a szellő a magasra kúszó paradicsompalánták illatát a nyitott ablakon keresztül, és miként kapta szárnyra az utolsó nyári szénarakományt cipelő testvérek dalát. Hogyan küzdöttek aznap az iskolában az írás tudományával a lányok – a fiatal tízévesektől az idősebb tizenévesekig. Hogyan csengtek vissza fülükben a nővér buzdító szavai, hogy egyenletesek legyenek azok a betűk, szépen íveljenek, tisztán, minden mesterkéeltség nélkül, olyan legyen az írásuk, mint amilyen a számunkra oly drága tan. Tud-

tam, mert én is jártam iskolába, hogyan érezhettek az amúgy igyekvő nővérek, közömbösek voltak, és a késő délutáni hőségben szinte elkábulnak a legyek döngésétől.

Egy ilyen fölöttébb hétköznapi jelenetből fakadt föl egy korábban soha nem tapasztalt jelenség. Hirtelen ugyanis, ahogy azt Agnes nővér elmesélte, a lányok abba hagyták a babrálást – egy pillanatnyi nyugalom, mielőtt fölhangzott a teremben a fapadlót végigkaristoló bútorok sikítása, egy csattanás, majd fölborult egy asztal, végül újra csend honolt. Virgie Thompson, aki másnap ünnepelte tizenegyedik születésnapját, talpra szökkent, és hajladozni kezdett. Hogy mit látott Virgie, azt Agnes nővér sem tudta volna megmondani, de kék szemével a távolba révedt. Eleinte nem adott ki hangot, de az ajka szüntelenül mozgott, és mintha különös szótagok tolultak volna ki a szájából. Keze ide-oda csapkodott és rángott az oldala mellett, miközben feje gyors egymásutánban egyik válláról a másikra billent, mígnem a haja teljesen összekuszálódott, és úgy rémlett, karcsú nyaka mindjárt eltörik.

– Virgie! – szólongatta Agnes nővér. – Jól vagy, gyermekem?

A többiek oda sem mertek nézni, tekintetüket óvatoskodó írásukra szögezték. *Úgy végezd a munkád, mintha ezer évre szólna, míg te magad holnap meghalnál* – így szólt a mondat. Én is jól ismertem, mert számtalanszor lemásoltam magam is. Ez is szeretett anyánktól, Ann Lee-től maradt ránk, aki létrehozta mindazt, amiben hiszünk, és aki a mennyek országában egyenlő az emberek gonosz kezétől elveszett Jézus Krisztus urunkkal. Az akkor már fél évszázada halott Ann Lee éppen olyan erővel hatott odaátról, mint amikor e földön járt, és Agnes nővér a lányokkal újra meg újra leírta ezt a mondatot az előttük feszülő papírlapra, mindig egyforma kékesfekete tintával és ugyanolyan gondossággal.

Az egymáshoz súrlódó fa nyikorgása egyre hangosabb lett, szinte már betöltötte a termet, ahogy Virgie lába a felborult szék mellett reszketett. Keskeny csípője ide-oda rángott, miközben reszkető kar-

ja ernyedten lehanyatlott. A hangok most már a szájából törtek föl, erősen, tisztán. Mélyen a torkából indultak, és egyáltalán nem emlékeztettek emberi hangra, inkább nyögésbe fulladó mély morgásra, aztán átváltottak egy sas magas vijjogásába. Virgie vad tekintetében révület és rettegés, vonásain fájdalom és megkönnyebbülés váltották egymást, mint a gyertyafényben cikázó árnyak, mesélte Agnes nővér.

– Virgie, térj vissza, kedvesem! – könyörgött Agnes nővér térdre ereszkedve, és szorosan átölelte a lányt, hogy megpróbálja lefogni.

Zavarba ejtette, hogy egy ilyen fiatal hívőt ennyire hatalmába kerítsen a szellemvilág. Látott már felnőtt férfiakat, amint megvallották bűneiket, és sírva fetrengtek a sárban az imaház előtt. Végignézte, amint Eleazer Howell testvér négykézlábra ereszkedve odáig ment a megalázkodásban, hogy tisztára nyalta a padlót ott, ahol korábban állt. Hallotta Thankful Brice nővér vallomását, amint jajgatva panaszkolta addigi élete testi bűneit. Az ilyesfajta dolgokra mindig az istentisztelet alatt került sor, de ez a fajta szenvedély többnyire a közösség felnőtt tagjai esetében nyilvánult meg. A kis Virgie azonban Agnes nővér mellett sem akart vagy tudott lenyugodni.

A terem egy másik sarkából énekszó hangzott fel. Furcsa, trillázó, az Agnes nővér által ismertek közül egyikhez sem hasonlítható dallam. A szelíd, sötét hajú Divinity Brown üdvözült komolysággal énekelt a gyöngyöző buborékokban feltörő dallamot. Egyes szavak ismerősnek tűntek, a mennyek országáról szóltak, mézről és aranyló fénysugárról. Anyánkat szólította újra és újra a refrénben, amely gazdagon áradó hangján úgy hangzott, mintha egy teljes kórus énekelt volna.

Aztán Divinity más hangokat is hallatott, földi értelemben értelmezhetetlen, rémisztő kiáltásokat. Egy hároméves gyermek elszántságával kántálta: *O sari anti va me, o sari anti va me, vum vum vo, vum vum vo!* Forgott, közben nagyokat dobbantott a lábával, s egyre gyorsabban és gyorsabban táncolt, mígnem a szoknyája hatalmas harangként hullámszórt körbe, melyből karcsú, fiatal alakja úgy meredt fölfelé, mint egy folyamatosan forgó bűgőcsiga fogantyúja. A bűvszavak

mintha az egész testét elnyelték volna az egyre gyorsuló ritmus közepette, és az arcán szétterülő mosoly miatt úgy látszott, mintha a fejét belülről forgatták volna, miközben az értelmetlen latin verssorok tovább morajlottak. *I co lo lo san ti rum, I co lo lo san ti rum. Vive vive vum vum vum. Vive vive vum vum vum!*

Agnes nővér felemelkedett Virgie mellől, és magára erőltetett nyugalommal álldogált, majd emelt fővel átsétált a terem túlsó végébe, miközben, így mesélte, tekintetét a fekete táblára függesztette, hogy senki ne lássa tehetetlenségét. Miért éppen az ő rendezett osztályában áldott meg valakit Anyánk ilyen tehetséggel? Milyen vad a szellemek világa! A fiatal nővérek elvesztek az égi lények között, és Agnes nővér nem tudhatta, meddig jutottak. A nyári nap bágyadtságához viszonyítva, leírhatatlan volt ez a lárma, és mire az arcáról sikerült eltüntetnie a zavar árulkodó jeleit, újabb különös zaj ütötte meg a fülét: egy test vágódott el a földön. A tíz év körüli Hannah Whithers vonaglott a lábánál, gyermeki ujjacskáit könyörgésre kulcsolva. Ezt követően Holly Dearbornon vett erőt görcsroham, és a földön rángott egy madárijesztő lazán lengő végtagjaival. A komoly és már tizennégy évesen is magányos Adelaide Hatch térdre esett, és lázasan imádkozott valami érthetetlen nyelven. Végül pedig Bridey White, az egyetlen, aki ülve maradt a padjában, vonyítani kezdett, mint egy kutya.

Agnes nővér leült, lehajtotta a fejét, és imára kulcsolta kezét. A teremben olyan lárma uralkodott, mintha tébolydában lettek volna, ő azonban csak ült, és imádkozva várta a jelenet végét.

A műhelyekből és pajtákból hazatérő hívek hallották a lármat. Később, így mesélte a nővér, összegyűltek a szürkészöld ajtóhoz vezető lépcsőnél, egyik oldalon a nők, másikon a férfiak. Az idősebbek énekeltek és imádkoztak, és már rég nyugovóra tért a nap, amikor még mindig a kiszűrődő hangokat figyelték. Bár úgy tartották, hogy az idősebb hívők maguk közt csodaként emlegették az esetet, az újabb jövevények fojtott hangon azon tűnődtek, vajon nem történt-e valami jóvátehetetlen rossz.

Amint fölkelt a hold, és az éjszaka megtelt a gyógynövényszárító polcain sorakozó zsálya illatával, a lányok lassan megnyugodtak. Agnes nővér maga köré gyűjtötte tanítványait, akik aztán a kimerültségtől sápadtan, egyesével botladozva indultak útnak a sárga deszkás lakóházhoz vezető köves ösvényen. Senki sem szólt hozzájuk, voltaképpen mindenki megilletődve húzódott el tőlük. Az oly sok órán át tartó roham után döbbenet, üres tekintettel vonuló lányok látványa azt az érzést keltette a közösségben, mintha a gyerekek messze utaztak volna. Bár a szellemvilág a lányok lelkével lépett kapcsolatba, minden hívő fontos jelet kapott.

A történeteknek hamar híre ment, és azt beszéltek, hogy Anyánk segítő kezétől más fiatal nővérek is hasonló állapotba kerültek a tőlünk északra és délre fekvő településeken. Lehet, hogy Agnes nővér tanítványai voltak az első kiválasztottak, akik elhozták a Második Eljövétel híret, de úgy tartották, hogy az elkövetkező hónapok folyamán a keleti falvak között cikázó lelkészek számos hasonló eseményt jegyeztek fel naplóikban. Persze nem mindegyik szólt ilyen drámai megnyilvánulásokról. Hancockban egy ifjú nővér fénytől sugárzó fákat rajzolt egy papírlapra, és a fénylő levelekre békéről és szeretetről szóló verseket rótt gyöngybetűkkel. A látnokok – mert ezt a nevet kapták Ann anyánk kiválasztott közvetítői – nem csupán hasznos, hanem csodálatos dolgok készítésére voltak képesek, hiszen ők isteni sugallat hatására munkálkodtak. Mi, többiek úgy imádkoztunk, mint mindig, az ájtatosságokon előadott dalok és táncok segítségével, az iparkodásunk révén, és abbéli reményünkön keresztül, hogy – a látnokokon kívül – egyetlen fűszál sem emelkedik ki a többi közül hitünk zöldellő mezején. Tudtuk, hogy a rend az egységben áll, még a mennybéli káosz tükrében is.

Agnes nővér úgy érezte, hogy az a nap különleges idők eljövetelét jelezte, a csodás történések közeledtét. Különbben miért kezdtek el ar-

ról beszélni, hogy mire kellene átnevezni a településeket? Többé már nem létezett sem Hancock, sem Tyringham, sem Watervliet, helyettük lett *Béke városa*, *Szeretet városa*, *Bölcsesség völgye*. Különben miért rendezték volna ezentúl a szent rituálékat egy-egy dombtetőn, az egyházhoz tartozó családok építményei mellett? Különben miért tiltották volna meg az előjárók a legnagyobb faluban, hogy világi látogatókat engedjenek be az ünnepnapjaitatosságra, hogy önkívületi rajongásukat megtarthassuk magunknak, s csak azok láthassák, akik megértik annak jelentését?

Agnes nővér soha nem felejtette el, hogy végignézhette azoknak a lányoknak a lelkében kibontakozó csodát, akik néhány órával korábban még csak fecserésző fruskák voltak, pontosan olyan hétköznapiak és gondtalanok, mint egy csapat csicsergő veréb. Pedig mindez évekkkel azt megelőzően történt, hogy az igazi látnok ellátogatott a Remény városába. A lány egy hajnalon érkezett, amely oly zord és metszően hideg volt, mint a hóban felejtett fémpenge. És milyen alázatteljesen jött! Honnan is sejtettem volna én – vagy ő, vagy bárki más –, hogy a jelenléte a mi távoli szentélyünkben mindent megváltoztat majd? Leg-alábbis számomra.

Polly Kimball



Ashland, Massachusetts
1842 októbere

Polly az apja zokniját stoppolja anélkül, hogy néznie kellene, mit csinál. Még szerencse, mert a konyha sötét, csak egy régi petróleumlámpa pislákol. A már-már relikviává lett tárgy a nagyapja, Benjamin Briggs idejéből maradt meg, a jobb időkből, amelyet a lány nem ismerhetett. Úgy tapintja ki a durva anyagot, a fatű öltéseit, amint hálót sző a tártongó lyuk egyik szélétől a másikig. Mellette a padlón egészen a derekáig ér a javítandó ruhák halma, mégis, amikor apja távol van a háztól, nyugalom honol otthon, és sem ő, sem az anyja nem említik a férfit.

Pedig hamarosan hazaér. A késő délutáni félhomályban az anya arca mélabús, szemének kékje pedig olyan, mint a fűzfamintával díszített, de a túl sok súrolástól megkopott tányérok szürkesége.

– Ben – szól a kandalló előtt madzagokkal és nyírfaágakkal játszadozó fiának. – Szedd össze a holmijaidat, jó, kisfiam? Hamarosan itt a vacsora ideje, és apád...

Az anya egy veszélyt érző őz tekintetével pillant fel, amikor az ajtó szélesre tárul, majd becsapódik, miközben a gyümölcsösből a kora ősz édes almaillata árad befelé.

– Ide gyere! – dörren rá Silas Kimball a fiúra, és leereszkedve csontos térdére földre szögezi a gyermeket. Silas azt hiszi, játszik – pedig száraz tehén- és disznótrágyával bevont, repedezett csizmája, hideg keze, sajtól meg whiskytől bűzlő szakállja nem ezt sugallja.

– Engedj el! – kiabálja Ben. – Engedj el!

Bár Silas még erősebben szorítja le a fiút – hatéves kis vézna alakja úgy feszül a földhöz, mint egy nyírásra váró báránnyé –, Bennek sikerül kiszabadulnia a szorításból és az asztal másik végéhez futnia, hogy menedéket keressen anyja szoknyája mögött.

– Akárcsak egy vakarék disznó, az vagy, fiam! – mondja Polly apja undorral a hangjában. – Semmirekellő félnótás.

Polly lehorgasztja a fejét. *Ki a hibás?* – gondolja magában, és eszébe jut a nap, amikor otthagya az alvó Bent a bölcsőben, hogy gyorsan megetesse a tehenet, mielőtt kisöccse felébred. A pajtából sikítást hallott, és mikor visszarohant a házba, látta, amint Silas a csecsemő fejét egy vízzel teli vödörbe nyomja, anyja pedig megpróbálja kiszabadítani Bent az apa csúszós szorításából. Silas Kimball éveken át szeretett volna egy fiút, aki segít majd neki a gazdaságban. Az anya méhe azonban gyöngének bizonyult, és egyik gyermeket veszítette el a másik után. Mire végre sikerült megszülnie Bent, a férjét már annyira maga alá gyűrte a harag és a végeláthatatlan adósság terhe, hogy a fiút csak újabb költségnek tekintette, akit inkább látott volna holtan, semmint etetnie kelljen.

Ki a hibás? Polly soha nem bocsátotta meg magának, amiért magára hagyta a kis Bent. Ugyan akkoriban még csak kilencéves lányka volt, az anyja rábízta kisöccse gondozását. A víz miatt aztán teljesen megváltozott Ben. Attól a naptól fogva, hiába nőtt máskülönben, mindössze egy kedves, könnyen sebezhető gyermek maradt. Ugyan Silas próbálta megölni a fiát, de Polly volt az, akinek nem sikerült megvédenie. *Ki a hibás?*

Miután a fiú kitör apja szorításából, minden elcsöndesedik, csak az apa karcos légzése és a gyerek csöndes sírdogálása hallatszik. Az anya a ragut kevergeti a lábokban, Ben a köténye mögött, a szoknyájába kapaszkodik. Polly tűje remeg, miközben figyel. Polly mindig figyel. Porzemcsék táncolnak a zsírszagú levegőben, körbeforognak, ahogy az anya jár-kei a helyiségben. Csúfot úznak belőle, mert az anya úgy főz

és rakodik, mintha közben senkit sem akarna zavarni, mintha ott sem akarna lenni, a porszemcsék mégis ott cikáznak, sűrögnek-forognak.

Silas felugrik a helyéről, és kiviharzik, hogy a kútról húzott jéghideg vízzel lehűtse a fejét. Polly hallja, amint krákog és köpköd az udvaron. Mennyire megveti az apját! Nincs benne semmi jóság, legalábbis azóta, hogy Polly ismeri. Pusstítja az életet maga körül, kiszívja belőle a nedvet. Elképzeli, amint apja kőtörmeléket köhög föl, mint egy felingerelt gyöngybagoly, a köpetben aprócska csontok füzérével.

– Egyetlen penny hitelünk sincs már a szatócsnál – köpi oda Silas, miközben bemegy a házba mosdás után. Hajából víz csöpög, és úgy ontja magából a bajait, ahogy a sziklák görögnek lefelé a hegyoldalon. – És tessék, ti itthon kalapokat csináltok magatoknak a lánnyal, miközben én nap mint nap betegre gürcölöm magam a földeken. – Egy lépéssel közelebb megy, és bár az anya föl nem pillantana a főzésből, Polly látja, ahogy a válla megmerevedik. – Mondjátok már meg, mivel foglalkoztok ti egész nap? – A hangját gúnyosan ellágyítva folytatja: – Már csaknem itt a tél, és nem látom, hogy haladnátok az istállóban. Nem látom, hogy kiástátok volna a krumplit. Nem látok mást, csak két lotyót és egy félkegyelműt a házamban lebzselni.

Azzal Benhez fordul, és rúg egyet felé, mert azt akarja, hogy odanézzon az anya, hiszen tudja, hogy a másodperc tört része alatt megakadályozná, hogy baj érje a fiát. May Kimball megpördül, és egy lépést tesz a férje felé, közben Bent a háta mögé taszítja. Polly leteszi a stoppolást, és félig föláll.

– Így már jobb – mondja Silas, és már emeli a karját. – Nézz rám, amikor hozzád beszélek, ennyit legalább megtanítok most neked!

Polly odasiklik az öccse mellé, magához húzza, és eltakarja az arcát, miközben az apjuk akkorát üt az anya arcára, hogy az nekiesik a forró vaslábasnak.

– Ezt a lustaságodért kaptad – jelenti ki Silas, miközben az anya kifakult zöld ruhájának felső részén barna szósz ömlik szét. Silas újra lesújt. – Ezt azért, mert gyerek voltál, de máris lotyó, amikor feleségül

vettelek. Akkor követtem el a legnagyobb hibát. Lekötöttem magam. És mi végre? Hogy ilyen vakarcsokat szülj nekem! Úgy lógtok rajtam, mint valami kopasz korcsok, mert azok vagytok ti hárman. De mostantól minden megváltozik. Csak figyeljete!

A férfi végigkémlél az egyre sötétedő helyiségben. Polly azt szeretné, ha az apja feléje fordítaná a fejét, hogy lássa a benne forrongó haragot, de Silas csak azért sem néz rá. Az ő erejét, azt kellene éreznie az apjának. De ma este, csakúgy, mint annyi más este, Polly mindössze annyit tehet, hogy figyel, figyel, s eltakarja Ben szemét meg befogja a fülét.

Ma este minden más lesz, gondolja. Egy megérzés suhan át Pollyn, bár nem tudná megmondani, miért. Alig egy órája még a fiúcska csivitelő hangja töltötte be a konyhát. Silas fölkapja az anya zöldségvágó kését, és úgy suhogtatja, mint egy kalózosdit játszó gyerek.

– És még valami – folytatja az apa. – Beszéltem egy úriemberrel, és tőle hallottam valamit. Valamit egy végrendeletről és valami földről, amit valami kislányra hagytak. Erről tudsz-e valamit? – Közelebb húzódik a feleségéhez. – Apád jól áthintázott engem, mi? Ne merj hazudni! Mostanáig nem is gondoltam, hogy aggódnom kéne emiatt, de ez a beszélgetés fölnyitotta a szememet. Úgy látszik, nem egy olyan balek van, akit kismimiz a halott apja. A feleség halott apja. – Felnevet. – Úgy látszik, már a férfiakban sem lehet bízni. *Mert mi lelépünk.* – Nyafogást utánoz. – *Mert mi iszunk. Mert mindenfélét fel lehet hozni ellenünk.* Jobb, ha mindent tirátok, lányokra hagynak, ezt a történetet hallottam.

Polly érzi, hogy az apja haragja mögött különös diadal árad szét, amely felgyorsítja a mozdulatait. Polly szíve egyre hevesebben ver, ahogy az apját nézi. Silas Kimball minden létező ivótulajdonosnak tartozik a városban, de nyilvánvalóan ma este sem tagadtak meg tőle néhány pohárral egyik-másik kocsmában.

Silas Kimball számkivetett. Ki ne szánná meg egy-két italra? És a tekintete! Csaknem öröm csillog benne. Polly általában látja a jeleket – megtanulta értelmezni akár az olyan hétköznapi jelzéseket is, mint a csizma kopogása a lépcsőn –, most azonban nem tudja, mit higgyen.

– Tudjátok, azért számít, mert azt hiszem, szeretnék egy kis időt magamban, ezért eladom a földet, *az én földemet*, és szépen berendezkedem valahol. Éppen úgy, ahogy az elegáns kabátos uraság tanácsolta. Pihennék egy kicsit nélküled meg a korcsaid nélkül. Nem is lenne olyan nehéz boldogulni, mi? Mármint, ha egyedül volnék. Végül is bármikor történhet valami veletek, nincs igazam? Megbetegedtek, eltűntök... a sors keze, így mondják, nem?

Silas az asztalnak löki Mayt, és leteszi a kést. Még a lámpa gyöngé fénye mellett is – alig pislákol a kanóc – Polly szemébe villan a penge éle. *Az elegáns kabátos uraság.*

– Egész családok is eltűnnek – folytatja Silas. Kirúgja a felesége alól a lábát, és mereven bámulja, amint May a földre esik, és karjával védi a fejét. – Errefelé könnyen jön a halál. Az élet, na, *az* a nehéz.

Silas végigtapogatja a konyhaszekrény tetejét, hátha talál egy üveg almabort. Mivel háttal áll, nem látja, hogy Polly fölemelkedik, és óvatosan a székéhez vezeti Bent. Polly gyorsan mozog, a késért nyúl, és az ujjai alig éri a markolatot, de máris visszahúzza a kezét, benne a fegyverrel, és visszacsusszan a helyére. Silas megtalálja a jutalmát, kirántja a dugót, és miközben visszafordul a többiek felé, lehajtja az italt.

– A baj csak az, hogy ameddig nem tudom, mi az enyém, legfeljebb csak pofozhatlak benneteket – hadarja alig érthetően. Ásít. – Elfáradtam, az biztos. Majd holnap! Majd holnap kitaláljuk, mi legyen. Megnézzük, nem hagyott-e ki apád az imáiból. Megnézzük, ahogy az elegáns kabátos úriember tanácsolta, hogy igazat mondtál-e azzal kapcsolatban, hogyan rendeztéték el a dolgokat. Legalábbbólints egyet! – parancsolja, és letérdel. Megragadja May arcát, és lefőlrángatja a fejét. – Igen... jó lesz így – ordítja, és tovább ráncigálja Mayt. – *Igen, Silas.*

Silas bizonytalanul feláll, Pollyra néz, szája egyik sarka baljós vigyorra húzódik.

– Szerencséték, hogy ráakadtam az én kis cimborámra – mondja, és fölemeli az üveget, majd magához öleli, mint egy csecsemőt, s kibo-

torkál vele a konyhából. – Ja, és szerencsétek, hogy le kell feküdnöm. – Egyik csizma repül a másik után, miközben gazdájuk elindul a szoba felé, ahol a feleségével alszik minden éjjel. – Mindig van holnap, hát nem? Sok jóra nem számíthat az ember, de ez az egy biztos.

Polly hallja, ahogy az apja beszédül az ágyba.

A lány jól ismeri apja rokonságának a történetét. Silas Kimball szülei rossz népségből származtak – a városbeliek szerint a közül a mintegy száz haramia közül valók voltak, akik mindannyian valami részeges hollandhoz szegődtek a New York-i tóvidék környékén. Polly apja egy görnyedt hátú, fekete fogú kitaszított fia volt, és az is maradt. Silas szülei füst és állati zsiradék szagától búzlórtak, állatbőrt húztak magukra a hideg ellen, fogaik csonkká koptak. Azt beszélték róluk, hogy vademberként érkeztek a városba, s kereskedni akartak. Silas anyja babákat készített botokból és kukoricacsuhéból, és megpróbált ételt meg almabort szerezni értük, a babák azonban kísérteties ábrázataikkal megrémisztették az embereket, úgyhogy nem sok pénzt hoztak a konyhára. Amikor Silas megszületett, az anyja kenderkötéssel magához kötözte, és mindenki szeme láttára szoptatta, egy csöppet sem törődve azzal, hogy az egész környék látja, amint lecupaszítja magát. Polly azt hallotta, hogy a Kimball család aligha élt emberi életet – vadak voltak, mint az útszéli gaz, egy erdei kalyibában laktak, és a közeli farmokról lopkodták az ételt.

Benjamin Briggs, Polly anyai nagyapja egészen máshonnan származott. Tehetősnek mondták, tanult kereskedő és gazda volt Hartfordból. Egyedül azonban nem boldogult a frissen feltört földdel, és nem akadt segítsége a városban. Úgy esett hát, hogy amikor a fiatal Silas megjelent az ajtajában – nem sokkal azután, hogy a fiú szüleinek nyoma veszett –, Polly nagyapja munkát adott neki, és tetőt a feje fölé. Hogy a csavargó szülők meghaltak-e, vagy csak máshol vertek

tanyát, azt senki sem tudta. Azzal azonban, hogy eltűntek, Silas fényesebb jövő elé tekintett, mint valaha képzelhette. Legalábbis tekinthetett volna.

Polly anyja, May Briggs akkoriban tízéves lehetett, és ő volt az egyetlen hozzátartozója a szülés közben meghalt feleségét és fiát gyászoló, frissen megözvegyült apának. Polly elképzelte az anyját, amint minden erejével igyekezett megfelelni az asszonyi szerepnek, és kitölteni egy férfi üres szívét. Gyermekek voltak, akinek a ház és a pajta körüli munkáktól a könyvelésig mindent el kellett végeznie. Nem csoda hát, hogy mivel az apja úgy látta jónak, hogy befogadja ezt a furcsa fiút, May is megtett mindent, hogy a kölyök jól érezze magát. Az anyja is bizonyára ezt tette volna, nem? Tehát etette Silast, megtanította, hogyan bánjon a csirkékkel, hol keresse az elrejtett tojásokat, hogyan fejje a teheneket óvatos „húzza-nyomja” mozdulatokkal, hogy közben meg ne rúgja az állat, és fel ne boruljon a tejes vödör; hogyan beszéljen az emberekkel, hogy meg is értsék, és ne valamiféle félig emberi, félig állati lényként tekintsenek rá. Az apjáért tette mindezt, hogy eggyel kevesebb dolog miatt fájjon a feje.

Polly egyszerűen fel nem foghatta, hogyan juthattak el az ilyen egyszerű dolgoktól oda, ahova. Hogyan juthattak odáig, hogy a városban lakók azt suttogták, hogy a fiatal May Briggs összetörte az apja szívét, amikor tizenhárom évesen titokban hozzáment Silashoz. Hogy egy olyan óvatos gazdát, mint Benjamin Briggs, hogyan ölhetett meg egy kilazult, lezuhanó gerenda az új, takaros pajtájában? Hogyan történhetett meg, hogy a rossz nyelvek szerint valaki meglazította azt a gerendát? Hogyan akarhatta bárki is egy ilyen jólelkű ember halálát?

Silas persze másképp látta a dolgokat. Azt beszélték, minél inkább magával ragadta a gondolat, hogy akár az övé is lehetne a gazdaság, annál jobban gyűlölte Benjamin Briggset. Azt hitte, mindenképpen őt illeti a föld, ha feleségül veszi Mayt. Nem ismerte a törvényt. Úgy vélte, a tulajdon férfiről férfira száll, úgyhogy jó oka volt arra, hogy Benjamin Briggs halálát kívánja. Ennek ellenére senki sem tudta biz-

tosan, mi történt. A „balesetek” már csak ilyenek. Sok a gyanúsítgatás, vizsgálat semmi, az ügy lezárva.

May még fiatal lány volt, amikor apja meghalt, és hozzáment egy nála alig két évvel idősebb fiúhoz, akinek a magzatát hordta a szíve alatt. Egyedül maradt egy fenekestül felfordult világban. És bár Pollyt nagyon érdekelte, hogyan történhetett az a különös baleset, amely elrabolta tőle a nagyapját, az anyja soha nem felelt a kérdéseire. Csak bámult a levegőbe rémült tekintettel, aztán elfordult. Igazság szerint Polly annyiszor látta az anyja hátát, hogy egyre inkább azt hitte, ő hozta a rontást a farmra, mert vele volt várandós az anyja, amikor minden rosszra fordult.

Álmában is érzi az apja súlyát. Annyi éjen át borította be átható bűzével, hogy ilyenkor lezártak Polly érzékei, és eltávolodott a látható, hallható, érzékelhető világtól. Az apja húsa hideg, fekete haja szúr. Biztosan, csöndben mozog. Polly nem sikít, nem hadakozik. Amikor az apja fél kézzel a feje fölé szorítja a karját, Polly elnéz fölötte. A lihegést vidáman zsvajgó hangok nyomják el. Ezernyi kedvesség zúdul rá a mennyezet egyik repedéséből. Apja szakálla felhorzsolja az arcát, füleiben nyálás hörgés. Polly azonban a körülötte örvénylő angyalok raja közé emelkedik. Együtt forognak. Őt is hívják maguk közé. Hogy táncolnak az éjjeli égbolton! Bár az apja combja súlyosan ránehezedik, ő könnyedén elszabadul. Nem tud lélegezni vagy mozdulni, mégis, miután elbúcsúzik az angyaloktól és sok-sok mérföldet repülve elhagyja az égboltot, azt képzei, hogy egy vadvirágos réten szalad, széttárt karral, arcát a nap felé fordítva. Eltűnik az apja alól, szellem-ikerré hasad, és párját kézen fogva elsuhan.

Ilyen számára az éjszaka: teste és lelke furcsa módon kettéválik, s elszabadul valahová, ahová az apja nem követheti. Polly magányos, és azt képzei, hogy egy barátnővel sétál kart karba öltve. Maga elé idé-

zi csacsogásuk meg értelmetlen dalolásuk hangját. Majd ő elringatja a napot a táncával és az énekével. Az öreg tölgyek bölcsességével duruzsol neki. Ujjai úgy simogatják a levegőt, mint a szélben a falevelek. Bárcsak elszabadulhatna ettől a mocskos élettől! Még csak tizenöt éves.

A most már csendes Polly a tűz előtt üldögél, magas, karcsú alakja éber, tekintete a távolba réved. A nappal óráira gondol. Miután hazatér napi munkájából Miss Laureltól, az iskolából, alig szól, mindössze felajánlja segítségét az anyjának, ha annak túl sok vagy túl nehéz a tennivalója ahhoz, hogy egyedül végezze. Együtt töltik meg a mosóteknőt, együtt cipelik be a tejjel teli vödöröket a pajtából. Együtt öntik a moslékot a disznók elé, szórják a magvakat a csirkéknek, hordják a szénát az etetőbe. Amikor látja, hogy az anyja beleizzad a vajköpülésbe, vagy elszürkül a szeme alatti petyhüdt bőr, Polly kiveszi a régi köpülőt kérges kezéből, és átvállalja a lassú, nehéz munkát. Ben a kettőjük kisbabája, akit öltöztethetnek, etethetnek. Ben mosolyog, nevet, énekel, az általa keltett zajok valami más világból érkeznek.

Mennyire szeretné, ha eltűnne az apja! Ropog a tűz. Polly fülében Ben sírása visszhangzik. Bárcsak mindig magához szoríthatná, mintha egyek volnának! A zsigereiben parázsként izzik a gyűlölet. Mennyire szeretné, ha eltűnne az apja!